

Van der Hoeven

overhoop haalt. Daar zit men ook niet op te wachten. Als het gaat om personeels- en opleidingsbeleid is het prima dat scholen een eigen beleid kunnen voeren, maar dat moet dan wel voldoen aan kwaliteitskenmerken. Scholen zullen zich moeten verantwoorden voor hetgeen zij doen met leerlingen en met geld.

Er blijven nog wensen over en het onderwijs is nooit af, maar laten wij elkaar niet de put in praten en elkaar napraten dat het Nederlandse onderwijs niet zoveel voorstelt of in een diepe crisis zit, want dat is niet waar. Er zijn wel problemen. Kijk maar naar het vmbo. Ik vind het echter fijn dat het zo vaak bekritiseerde vmbo op dit moment gewaardeerd wordt. Die waardering is in de afgelopen vier jaar toegenomen tot 7,4. Dat is een cijfer waarmee de leerlingen, de ouders en de leraren van het vmbo mogen thuiskomen. Dat was wel eens anders. Op een flink aantal punten hoort ons onderwijs internationaal tot de top. Dat wordt ook onderstreept door Education at a glance. Daar mogen wij toch wel een beetje trots op zijn.

Voorzitter. Ik zou ten slotte graag een dankwoord willen uitspreken aan mevrouw Vergeer, de heer Jungbluth, mevrouw Lambrechts en de heer Balemans. Ik zal u missen!

Staatssecretaris **Bruins**: Mijnheer de voorzitter. Er is in tweede termijn één vraag aan mij gesteld en wel door mevrouw Lambrechts. Die vraag ging over het schakelprogramma. Ik heb gezegd dat ik daar naar zal kijken. Mevrouw Lambrechts heeft gevraagd wat daarmee wordt bedoeld: of dat geld is of dat daar alleen naar wordt gekeken. Ik bedoelde echt kijken. Ik weet namelijk niet wat de omvang van het vraagstuk is. Verder zou ik niet weten of de overheid in alle gevallen moet opdraaien voor de kosten van schakelprogramma's. Tenslotte ben ik nog niet helemaal bekend met de doorlopende leerroutes die er zijn tussen hbo- en wo-instellingen, bijvoorbeeld tussen de Rijksuniversiteit Groningen en de hogeschool daar. Daardoor zouden schakelprogramma's kunnen worden vermeden. Dat zou ik eigenlijk het mooiste vinden. Dat bedoel ik met "kijken".

Mevrouw **Lambrechts** (D66): Een staatssecretaris die kijkt is even wat anders dan iemand anders die kijkt naar een kunstwerk. Hij moet toch kijken met de bedoeling het probleem op te lossen. Zo hebben wij het opgevat en zo zouden wij het ook graag willen interpreteren. De staatssecretaris zegt dat hij ook wil kijken of het kan zonder schakelprogramma's door wat te doen aan de inhoud van de opleiding op het hbo-niveau. Dat is prima. Maar kijken betekent voor ons dat hij ook komt met een oplossing.

Staatssecretaris **Bruins**: Ik heb, meen ik, toegelicht met welke oplossing ik denk te komen. Dat zal ik tijdig doen.

De algemene beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: Ik vind het prettig dat de staatssecretaris en ik nu een afspraak zijn nagekomen. Hij zou in ieder geval één keer onder mijn leiding plenair optreden. Het was maar kort, maar dat lag aan mij, omdat ik weg was.

Ik stel voor om volgende week te stemmen over de moties. Ik zal nog even nadenken over de amendemen-

ten, gezien de opmerking van de heer Slob. Ik zal daar een nader voorstel over doen. Er zal in ieder geval niet aanstaande dinsdag over worden gestemd.

Overeenkomstig het voorstel van de voorzitter wordt besloten.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

Aan de orde is het **debat** naar aanleiding van een algemeen overleg op 7 september 2006 over de **elfde voortgangsrapportage SUWI**.

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Voorzitter. Tijdens het algemeen overleg over de elfde voortgangsrapportage SUWI is gebleken dat de minister niet bereid was om het inmiddels succesvolle instrument van re-integratiecoach in te zetten voor mensen die al langer in de WW zitten en voor wie geldt dat het niet lukt om aan de slag te komen. Ik noem de oudere werklozen als voorbeeld. Wij zijn van mening dat het van belang is om dat succesvolle instrument in te zetten. Daarom dien ik een motie in.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat de uitstroom naar werk uit de WW voor ouderen en mensen met een grote afstand tot de arbeidsmarkt nog steeds zeer moeizaam verloopt of gewoon niet;

overwegende dat de re-integratiecoach zoals die nu binnen het UWV wordt ingezet voor de sluitende aanpak van de nieuwe instroom van werklozen, een succesvol instrument blijkt te zijn;

verzoekt de regering, het UWV in staat te stellen om de re-integratiecoach ook in te kunnen zetten voor langdurig werklozen die moeilijk plaatsbaar zijn op de arbeidsmarkt,

en gaat over tot de orde van de dag.

De **voorzitter**: Deze motie is voorgesteld door de leden Noorman-den Uyl en Van Dijk. Naar mij blijkt, wordt zij voldoende ondersteund.

Zij krijgt nr. 300 (26448).

De heer **Van der Sande** (VVD): Is mevrouw Noorman-den Uyl op de hoogte van de kritiek die uit de re-integratiemarkt komt op het inzetten van de re-integratiecoach door het UWV? De bedrijven die op de re-integratiemarkt opereren, geven aan dat het UWV steeds meer op een re-integratiebedrijf gaat lijken. Het UWV pakt een deel van de markt, namelijk die mensen die wat gemakkelijker te bemiddelen zijn. Wij krijgen het overschot.

Noorman-den Uyl

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Voorzitter. Ja, die kritiek heb ik wel eens gehoord. Ik heb mij toen afgevraagd of men zich niet goed in de wet heeft verdiept. Daarin staat namelijk dat van het UWV verwacht wordt dat die organisatie functionarissen aanstelt om mensen die ingeschreven staan als werklozen te ondersteunen met de intentie een baan te vinden. Het moet een vaste aanspreekpersoon zijn en dat is de re-integratiecoach. Bij de vaststelling van de wet in 2003 is daarin dus voorzien door een amendement van mijn hand. Het is goed dat het UWV nu begrijpt dat dit instrument effectief en doelmatig is. Op andere terreinen, bijvoorbeeld op dat van de bijstand, wordt van dat instrument al veel langer gebruikgemaakt. De re-integratiemarkt moet niet zeuren. Die dient te zorgen voor een beter rendement van al het geld dat daarheen gaat.

De heer **Van der Sande** (VVD): Wij spreken nu niet over al het geld dat naar de re-integratiemarkt gaat. De vraag is of aan die markt een eerlijke kans wordt gegeven. Is mevrouw Noorman-den Uyl het met mij eens dat haar amendement, dat zij bij het debat over het wetsvoorstel heeft ingediend, ertoe heeft geleid dat het UWV mensen daadwerkelijk naar werk brengt in plaats van dat die organisatie hen begeleidt op weg naar een baan? Het laatste is iets anders dan het daadwerkelijk brengen naar werk.

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Voorzitter. Dan ben ik het nog niet met de heer Van der Sande eens. Hij is heel goed thuis in de markt van vraag en aanbod. Als een opdrachtgever voor re-integratie – het UWV is een dergelijke opdrachtgever – niet weet wie de klant is voor wie de opdracht wordt gegeven, zal er altijd sprake zijn van een slechte koop. Het is dus van vitaal belang dat het UWV weet wat iemand kan en wat ervoor nodig is om hem op een bepaalde werkplek te krijgen. Dat is de taak van een re-integratiecoach als vast baken binnen de organisatie. Ik beschouw die functionaris dan ook als toegevoegde waarde. Dat blijkt ook uit het effect nadat het instrument is ingezet voor de sluitende aanpak van nieuwe instroom.

De heer **Van der Sande** (VVD): Misschien liggen onze standpunten wel iets dichterbij elkaar dan in eerste instantie lijkt. Ik hoor u zeggen dat de re-integratiecoach de werkzoekende leert kennen en dat hij de verkregen informatie deelt met de re-integratiebedrijven om ervoor te zorgen dat er een stuk werk teruggaat. Dat is niet de taak van de re-integratiecoach bij het UWV. Het is zijn taak om mensen daadwerkelijk naar een baan te begeleiden. Wanneer dat niet lukt, stuurt hij de mensen door naar een re-integratiebedrijf. Ik heb van u begrepen dat u dat niet wilt. Dan stel ik voor om samen op stap te gaan in onze laatste weken om daar iets aan te doen. Lijkt u dat wat?

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Nou, u gaat nu in galop langs de werkelijkheid. Het UWV heeft helemaal geen budget om voor iedere klant een re-integratiebedrijf in te huren. Dat doet het UWV alleen wanneer dat effectief noodzakelijk is. Al die anderen moeten in het kader van de sluitende aanpak een eerste zetje in de rug krijgen naar de re-integratiemarkt. Daar is de re-integratiecoach goed voor. In gevallen waarin

intensieve begeleiding noodzakelijk is, wordt het re-integratiebedrijf ingeschakeld. Daar heeft het UWV budget voor, maar dat is niet voor iedereen.

De heer **Van der Sande** (VVD): Het was te proberen, maar wij zijn het niet eens. Dat is jammer.

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Tijdens het algemeen overleg was ook de vraag aan de orde hoe het zit met de bevoegdheden van het UWV en de Sociale Verzekeringsbank om bij terugvordering en verhaal van te veel betaalde uitkeringen af te wijken van de betalingsverplichting. De minister heeft de Kamer een uitvoerige brief geschreven, waarin hij heeft aangegeven op welke wijze de hardheidsclausule in de wet is vastgelegd. De minister heeft in die brief ook aangegeven dat het UWV daarvan mag afwijken door in de duur van de aflossingsverplichtingen wijzigingen aan te brengen, maar niet in de hoogte. Daar ging het nu juist om. Ik heb het voorbeeld gegeven van een vrouw met een inkomen op bijstandsniveau die niet verwijtbaar een navordering kreeg van € 3700. Deze vrouw moet zes jaar lang € 50 per maand terugbetalen aan het UWV. Dat is strijdig met de Recofa-normen, met de Wet schuldsanering natuurlijke personen en strijdig met de methodiek die in de bijstand wordt gehanteerd. Ik verzoek de minister om de regels zo te handhaven dat mensen, conform de Recofa-normen, conform de WSNP en conform de bijstand, niet langer dan drie jaar achtereen onder het bestaansminimum hoeven te leven. Ik wijs erop dat de Recofa-normen 95% van het inkomen op bijstandsniveau laten en de Invorderingswet 90%. Wij geven de voorkeur aan 95%. Voorts verzoek ik de minister om ervoor zorg te dragen dat daarna iemand een hoger inkomen wordt gelaten – dat gebeurt in de WSNP – en dat de schuld wordt kwijtgescholden. Ik vind niet dat je het kunt maken om mensen zo veel langer dan het UWV nu doet onder het bijstandsniveau te laten. Daarover wil ik de volgende motie indienen.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat zowel het UWV als de SVB bij terugvordering en verhaal van te veel betaalde uitkeringen van sociale verzekering mogen afwijken op grond van hardheid in de duur en de hoogte van de terugbetaling;

overwegende dat zowel in de Wet schuldsanering natuurlijke personen (WSNP) als op grond van de Wet werk en bijstand (WWB) de regel geldt dat niet langer dan drie jaar achtereen 5% onder het bestaansminimum (dat is het relevante bijstandsniveau) teruggevorderd wordt, en dat vervolgens het restant wordt kwijtgescholden tenzij het fraudeschulden betreft;

verzoekt de regering, het UWV en de SVB bij terugvordering en verhaal eenzelfde regel te laten hanteren voor de hoogte van het beslagvrije inkomen en de duur van de terugvordering zoals in de WSNP en de WWB geldt,

Noorman-den Uyl

en gaat over tot de orde van de dag.

De **voorzitter**: Deze motie is voorgesteld door het lid Noorman-den Uyl. Naar mij blijkt, wordt zij voldoende ondersteund.

Zij krijgt nr. 301 (26448).

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Tot slot nog een korte opmerking. Inmiddels hebben wij een uitvoerig verslag gekregen, zowel van het UWV als van de minister, over de uitvoering van de Ziektewet. Daarvoor dank. Graag had ik dat veel eerder ontvangen, bijvoorbeeld voor de zomer, omdat ik vind dat de Kamer op de hoogte had moeten zijn van het grote volume van mensen die niet tijdig het geld gekregen hebben waar zij wel recht op hadden. Ik vind het jammer dat die gegevens niet naar de Kamer zijn gestuurd. De Kamer had daar eigenlijk recht op. Uit de beantwoording is mij wel gebleken dat het UWV alles op alles zet om de opgelopen schade te herstellen.

Het UWV zegt in voorkomende situaties veel preciezer te zullen aangeven in welke mate het mogelijk is om tijdens een verbouwing de uitkering tijdig te verstrekken en tegelijkertijd de verantwoordelijkheid te nemen voor grote nieuwe andere projecten, zoals bij een wijziging van wetgeving. In de regeling wordt ook de Wet Walvis genoemd. Ik vraag de minister daar een reactie op te geven. Duidelijk is dat tienduizenden mensen echt een fors probleem hebben gehad met geld omdat te veel tegelijk bij de uitvoeringsorganisatie is neergelegd.

De heer **Van Dijk** (CDA): Voorzitter. Ik heb niet veel toe te voegen aan hetgeen mevrouw Noorman-den Uyl over de re-integratiecoach heeft gezegd. Het is een goed instrumentarium. Het is ook goed dat een re-integratiecoach vooral voor de mensen die langdurig werkloos zijn en die het toch al moeilijk hebben, bekijkt hoe ervoor gezorgd kan worden dat zij daar zegenrijk werk kunnen doen. Dit houdt naar onze mening niet automatisch in dat het UWV bij het ministerie van Sociale Zaken een hoger budget kan claimen. Het houdt wel in dat het UWV zijn werkzaamheden op een andere manier moet organiseren en dat de zaken uit de lopende begroting moeten worden gefinancierd.

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Stel dat het UWV dat doet en dat dit instrument vooral voor langdurig werklozen en ouderen zo'n succes is dat het een hoog rendement oplevert, kan het UWV dan met de minister gaan praten over meer ruimte voor deze taak?

De heer **Van Dijk** (CDA): Als het een buitengewoon succesvol instrument is, zal het UWV bij de minister aankloppen. Ik maak mij daarover geen enkele zorg. Ik hoef daarvoor geen toestemming te verlenen. Of wij het eens zijn met het besluit dat de minister daarop neemt, om daar wel of niet meer geld aan uit te geven, bekijken wij op dat moment. Daar doe ik nu geen uitspraak over.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

Minister **De Geus**: Voorzitter. Mevrouw Noorman en de

heer Van Dijk hebben een motie ingediend over de re-integratiecoach. In deze motie wordt de regering verzocht om het UWV in staat te stellen, de re-integratiecoach ook te kunnen inzetten voor langdurig werklozen die moeilijk plaatsbaar zijn op de arbeidsmarkt. Wij hebben hierover al meer gesproken. Om een lang verhaal kort te maken spreek ik hier uit dat ik goed met de motie uit de voeten kan, als dit een uitspraak van de Kamer zou worden, zij het dat ik er twee dingen op wil zeggen. Wat ik belangrijk vind, is dat wij het doel van de re-integratie en zo min mogelijk belasting van het traject vooropstellen. Dat kan betekenen dat bij een lopend re-integratietraject bij een re-integratiebedrijf niet ook nog een re-integratiecoach van het UWV wordt ingezet. Het gaat dan om de mogelijkheid voor het UWV om de re-integratiecoach in te zetten bij degenen van de oude instroom die zonder traject zitten. Ik heb er goede nota van genomen dat de tweede indiener van de motie hierbij aantekent dat dit niet automatisch een budgettaire claim betekent.

De heer **Van der Sande** (VVD): De minister zegt dat er bij lopende trajecten geen re-integratiecoach is. Ik heb mevrouw Noorman gevraagd wat de re-integratiecoach doet. Daarop antwoordde mevrouw Noorman: heel iets anders dan wat het re-integratiebedrijf doet. Waarom zegt de minister dan dat dit niet bij lopende trajecten is?

Minister **De Geus**: De re-integratiecoach heeft vooral een taak aan het begin van het traject. Vanaf dat moment is hij het aanspreekpunt voor de verdere relatie met het UWV en voor de inkooprelatie die met het re-integratiebedrijf ontstaat. Als er al een re-integratiebedrijf is ingezet bij een traject, is dat werk al gedaan, dus het lijkt mij niet zo zinvol om daar nog een re-integratiecoach bij te zetten.

Wat wij zien, is dat de re-integratiecoach de eerste re-integratievisie maakt met betrokkene, ook op uitdrukkelijk verzoek van de Kamer. Deze wordt vastgesteld en daar staat de handtekening van betrokkene onder. Dat houdt in sommige gevallen in dat betrokkene zelf aan de slag gaat om een baan te krijgen. In andere gevallen houdt dit in dat er een directe verwijzing naar het CWI plaatsvindt. Het kan ook zijn dat na een korte periode wordt bekeken of het op eigen kracht gaat of dat er een re-integratiebedrijf moet worden ingeschakeld. In die zin neemt een re-integratiecoach niet de plaats in van het gespecialiseerde re-integratiebedrijf, en is deze zelf ook niet de bemiddelende instantie.

Mevrouw Noorman heeft ook een motie ingediend over de hardheidsclausule. Ik denk dat wij nog even goed moeten kijken naar de werkelijkheid van de regimes, waarover ik al heb geschreven. Mevrouw Noorman zegt dat het UWV wel mag afwijken van de duur, maar niet van de hoogte. Dat komt doordat het UWV als primaire opdracht heeft om eventueel te veel of ten onrechte gekregen geld terug te vorderen. Het uitgangspunt van goed beheer van de socialezekerheids-gelden is om geld dat ten onrechte is betaald, terug te vorderen. Daarbij geldt een wettelijke grens in de tijd. Van verdere terugvordering kan worden afgezien als betrokkene vijf jaar aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan. Door het amendement-Noorman-den Uyl/Bakker is destijds toegevoegd dat de vijfjaarstermijn tot drie jaar kan worden verkort, als het resterende inkomen in die drie jaar gemiddeld niet hoger is dan de belastingvrije

De Geus

voet en als de vordering niet het gevolg is van overtre-
ding van de informatieplicht. Dat is het bewust niet of
onjuist dan wel onvolledig verstrekken van informatie.
Als dat niet aan de orde is, kan er dus tot drie jaar
worden verkort. Vooropstaat dat binnen die termijnen het
totale bedrag zo veel mogelijk moet worden geïnd. Als
het een klein bedrag is van enkele honderden euro's, dan
kan het misschien nog wel iets meer verspreid worden.
Het UWV hoeft dus niet altijd de bodem van 90% op te
zoeken. Maar binnen de tijd die men heeft, moet men
natuurlijk toch wel als uitvoerend principe hebben dat
datgene wat ten onrechte betaald is, ook zo veel mogelijk
wordt teruggevorderd. Dan geldt die grens van 90%.

Mevrouw Noorman maakt een vergelijking met de
WSNP. Daar is de wettelijke norm overigens ook 90%.
Het is waar dat daarbij ook sprake is van een 95%-
situatie, maar het gaat niet aan om het regime van de
WSNP, waarbij het echt gaat om schuldsanering, om
mensen die langs alle kanten aan de grond zitten en dan
een schuldsanering krijgen toegewezen, tegelijk te stellen
met het invorderings- en terugvorderingsregime zoals
die ook op andere terreinen gelden. Ik vind dus niet dat
wij de percentages zoals die bij de uitvoeringspraktijk
van de WSNP gestalte hebben gekregen, kunnen
toepassen op de materiewetten.

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Het amendement-
Noorman den Uyl/Bakker was er niet voor niets. De
casus die ik heb voorgelegd, is in wezen contra legem,
want daarbij was sprake van een beslaglegging onder
bijstandsniveau gedurende zes jaar. Die had dus na drie
jaar moeten stoppen. Blijkbaar wordt de regel niet zo
uitgevoerd of uitgelegd als die bedoeld is. Datzelfde
geldt in de bijstand. Dat komt omdat de bijstand de
onderkant van het inkomensgebouw is. Ook in de
bijstand geldt 95%. Ik verzoek de minister, toch nog eens
even goed te kijken of de wijze waarop hij nu de
UWV-praktijk uitlegt, wel voldoende harmonieert. Ik wijs
erop dat iedereen met een vordering die hij eigenlijk niet
kan betalen, een minnelijke regeling of een regeling op
grond van de WSNP kan aangaan. Dan moet het UWV
zich houden aan de regels. Waarom zou er een regeling
worden getroffen die als het gaat om zo diep ingrijpen in
het inkomen van mensen, onmiddellijk gecorrigeerd kan
worden zodra de mensen geïnformeerd zijn dat zij dan
recht hebben op een schuldsanering?

Minister **De Geus**: Wij respecteren het regime van de
WSNP, maar dat is een heel specifiek regime voor
situaties waarin van schuldsanering sprake is. Dat zijn
opgelopen schulden tot boven een bepaald niveau.
Mensen kunnen dat niet dragen. Er zijn regels opgesteld
om mensen er dan weer bovenop te helpen. Dat is een
eigenstandig regime. Ik vind niet dat wij hier de indruk
moeten wekken dat bij de eerste de beste invordering die
aan de orde is, ook bij mensen op een minimumniveau,
dat onmiddellijk in het regime van de WSNP moet
worden getrokken. Daarom is het ook goed dat van
verdere terugvordering kan worden afgezien als
betrokkene vijf jaar aan zijn betalingsverplichtingen heeft
voldaan dan wel het achterstallige bedrag over die
afgelopen vijf jaar inclusief rente aflost. Dat punt is in het
debat wel verhelderd. Dat is ook in de schriftelijke
voorbereiding aan de orde geweest.

In het amendement van mevrouw Noorman wordt
gesteld dat de termijn van vijf jaar tot drie jaar kan

worden teruggebracht. Daarbij worden twee condities
genoemd. Het resterende gemiddelde inkomen in die
drie jaar mag niet hoger zijn dan de belastingvrije voet.
Verder mag de vordering niet het gevolg zijn van een
overtreding, met name van die informatieplicht. Dan kan
de termijn tot drie jaar worden teruggebracht. Dat hoeft
ook niet in alle gevallen. Dat is met name van belang
omdat het juist gaat om de omstandigheden van het
geval die gemeten moeten worden. Dat was nu juist
weer het vertrekpunt van dit gehele debat: dat een
hardheidsclausule de omstandigheden van het geval
moet kunnen meten, waarbij juist vanuit deze materie-
wetten een goed beheer van de socialezekerheids-
middelen de terugvordering ten principale vooropstelt.

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Is de minister
bereid om aan de hand van de door mij voorgelegde
casus nog eens kritisch te kijken naar de staking van de
invordering na drie jaar?

Minister **De Geus**: Ik denk niet dat wij hier de casus als
zodanig moeten behandelen. Als betrokkene het er niet
mee eens is, is daar een rechtsgang voor. Aan de hand
van deze casus heb ik mij grondig verdiept in de huidige
praktijk. Wel wil ik toezeggen dat ik de Handelingen en
de correspondentie onder de aandacht van het UWV zal
brengen. Ik sluit niet uit dat dat wordt gezien als een
verrijking van het inzicht in hetgeen politiek wenselijk
wordt geacht. Ik zal nagaan of dat overal bekend is, maar
ik ben niet bereid om opnieuw een onderzoek te laten
instellen of de regels te wijzigen.

Het UWV heeft aangegeven op het punt van de
evaluatie van de Ziektewet preciezer te zullen zijn.
Mevrouw Noorman vroeg hoe de regering daarmee
omgaat. Ik heb daar ook nota van genomen en ik ga
ervan uit dat het met name in de uitvoeringstoetsen tot
uitdrukking zal komen. Die toetsen doen wij natuurlijk
niet voor niets. Als zich in het verleden knelpunten
voordeden in de uitvoering, kwam dat tot uitdrukking in
de uitvoeringstoetsen. Je leert natuurlijk iedere keer
weer.

De beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: Ik stel voor a.s. dinsdag te stemmen over
de ingediende moties.

Daartoe wordt besloten.

Aan de orde is de voortzetting van de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Wijziging van de wet tot
herstel van wetstechnische gebreken en leemten
alsmede aanbrenging van enkele inhoudelijke
wijzigingen in de Telecommunicatiewet, de
Elektriciteitswet 1998, de Gaswet, de Mijnbouw-
wet en enkele andere daarmee verbandhoudende
wetten, de Wet voorraadvorming aardolieproduc-
ten 2001, de Wet op de kamers van koophandel en
fabrieken 1997, de Raamwet EEG-voorschriften
aanbestedingen en diverse andere wetten (Veeg-
wet EZ 2005) (30433);**

- **het wetsvoorstel Wijziging van de Gaswet in
verband met de maatregelen die nodig zijn ter
uitvoering van de verordening (EG) nr. 1775/2005
van het Europees Parlement en de Raad van de**